

[Christmas Møller.]

f. Eks. for mit Vedkommende bilægge det med Bevis for, at jeg i København, i Provinsbyerne og paa Landet har talt forskelligt med Hensyn til det faktiske Indhold af den økonomiske Politik, mit Parti vilde føre. Kan det ærede Medlem paa vise paa et eneste Punkt det mindste, som giver ham Anledning til at udslynge en Paastand som denne?

Det ærede Medlem talte om Upaalidelighed. Jeg spørger, om det ærede Medlem da er saa uvidende, at han ikke ved, at baade det ærede Medlem Hr. Korsgaard og jeg angaaende de Forpligtelser, der foreligger efter Kriseforliget i Juni, har udtalt, at vi naturligvis stod ved disse Forpligtelser. Det ærede Medlem bør virkelig, naar han fører denne Tale, klart og tydeligt give Besked om, paa hvilke Punkter han mener at kunne underbygge sin Paastand med Beviser. Det ærede Medlems og det socialdemokratiske Partis hele Agitationsform er en saadan, at man meget godt ved, at de er meget stærke i at udslynge saadanne Paastande, men altid meget svage i at underbygge dem med Beviser.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen gik til sidst saa vidt — og dør mærkede man jo Valgkampens Toner særlig stærkt —, at han sagde, at det vilde være en Ulykke for Landet, hvis den højtærede Udenrigsminister ikke fik Lov til at føre Forhandlingerne med England. Ja, vi kender jo dette gamle radikal-socialistiske Trick: det var en Ulykke for Landet, om vi skulde miste den daværende radikale Udenrigsminister i Ministeriet Zahle fra 1913 til 1920, og nu er det en Ulykke for Landet, hvis vi skulde miste den nuværende Udenrigsministers Bistand.

Men vi behøver jo slet ikke at miste den højtærede Udenrigsministers Bistand, for Partierne skal repræsenteres, og selvfølgelig vil det for den højtærede Udenrigsminister med den ophøjede Ro, med den Sindets Ædelhed og Karakterens Renhed, som han er i Besiddelse af mere end nogen af de andre Ministre, være ligegyldigt, om han deltager som Minister eller ej, ja, det vil næsten, naar man tænker paa den Beskedenhed, Radikalismen i al Almindelighed er i Besiddelse af, være ham en Glæde at udføre Arbejdet ikke som Minister, men som almindelig tjenende radikal Aand.

Men jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, at jeg tror, det vil være overmaade ulykkeligt, for det første om Flertallet her i Folketinget paa den Maade,

som det ærede Medlem forsøgte det, vilde give Udtryk for, at der hos Flertalspartierne var større Interesse for en bestemt anden Magt, end der var det i andre Partier, og dernæst tror jeg virkelig, at det ærede Medlem og de ærede Flertalspartier og Regeringen skulde passe paa ikke at føre Landet ind i den Situation, at vi efterhaanden skaber en saadan Atmosfære i dette Land, at vi saa at sige ikke kan gøre noget som helst andet end det, en bestemt udenlandsk Magt ønsker. Jeg tror, at dette er en fuldkommen Urimelighed, og at det er bedst i Overensstemmelse med danske Erhvervs og danske nationale Interesser, at dette siges.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen sagde, at jeg spottede det Arbejde, som var udført i Handelsministeriet og i Udenrigsministeriet, og her har vi, om jeg saa maa sige, Formen for hele Forhandlingen i Dag. Jeg beder det ærede Medlem bevise, hvor jeg har spottet det betydelige Arbejde, der er udført for at tilrettelægge en Mængde økonomisk Stof til Brug ved Landets fremtidige Forhandlinger. Det, jeg har spottet, var det ærede Medlems Tale om, at dette Lovforslag byggede paa et Arbejde. Dette Lovforslag bygger ikke paa noget Arbejde, det bygger paa en eneste Idé, en daarlig Idé, nemlig den, at Lovgivningsmagten paa det økonomiske Omraade skal afskaffes i Landet, og Ministeren skal have hele Magten til Marts 1934.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen og den højtærede Regering har ikke paa noget Tidspunkt kunnet tro, at Rigsdagens Oppositionspartier vilde medvirke hertil. Jeg gaar videre og siger til den højtærede Regering, at den maa virkelig heller ikke regne med, at Stillingen kan skifte efter et Folketingsvalg paa den Maade, at man skulde kunne fraskrive sig al økonomisk Magt og give den til en Minister. Jeg tror ikke, den højtærede Regering skal regne hermed, og derfor tror jeg, den højtærede Regering havde gjort meget klogere i og endnu vilde gøre klogere i at tage denne Forhandling, som den altsaa har nægtet, men som den jo maaske vil tage i Landstinget.

Med Hensyn til den Stilling, som det konservative Folkeparti under denne Sags videre Behandling vil indtage, vil de Forhandlinger, der skal føres med andre Lande, naturligvis være betydningsfulde. Det er dog vel ikke Meningen, at man paa Forhaand binder sig til en bestemt Politik, saaledes at det andet Land, vidende dette, kan kræve saa at sige alt af os. Meningen er dog vel, at man tager Forhandlingen med